

zei de Rups. — Alice vouwde haar handen en begon:

DE GRIJSAARD EN DE JONGELING.

«Oud zijt gij, o Wolfert en wit is uw schedel»,
Dus sprak hem een jongeling aan,
«En toch staat gij telkens maar weer op uw hoofd,
Als waart ge totaal van uw zinnen beroofd,
Ai, zeg mij, hoe durft gij 't bestaan?»

«Ik vreesde als knaap», (was het antwoord des ouden),
«Mijn hersenkas was wel wat têr;
Maar sedert ik weet, dat daar binnen niet één —
Eén greintje verstand schuilt, nu mag 'k, naar ik meen,
M' ontspannen, zooals ik begeer».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte de jongeling,
«Met jonkheid is slankheid vergaan,
O, zeg mij, hoe gij, nu zoo lijvig gevormd,
Al kopbuitlend telkens de deur binnenstormt,
O, zeg mij, hoe legt gij dit aan?»

«In d'uchtend des levens», was 't antwoord des grijsaards,
«Bedacht ik, hoe ras men verstijft,
'k Gebruikte dit zalfje — een vijfje de doos —
En smeerde daarmee mijn scharnieren altoos,
Waardoor men steeds soupeltjes blijft».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte hij nogmaals,
«Van kiezen of tanden geen spoor!
Toch aat gij de gans met de beentjes en al,
Ja, teldet zoowaar ook haar bek niemendal,
Ai, zeg mij, waar komt dit toch door?»

«In den bloeitijd des levens was ik een man van de wet,
Besprak elk geval met mijn vrouw,
En de spierkracht, die 'k daardoor verleend' aan mijn kaak,
Verlicht aan het eind van mijn baan mij de taak,
Is m'een bronwel van vreugd als ik kauw!»

«Oud zijt gij, o Wolfert», sprak nog eens de jongeling,
«En toch zijt gij blijde te moe,
Een aal balanceert g'op de punt van uw neus
En springt er mee rond met de kracht van een reus,
O, leer mij toch, hoe ik dat doe!»

«Ik heb je geantwoord op al je gebabbel»,
Sprak de oude in toorn, «nu is 't uit!
En wil je op je beenen de trappen afgaan
En niet op je hoofd ook nog komen te staan,
Verdwijf dan, nieuwsgier'ge schavuit!»

«Fouten gemaakt», zei de rups.
«'t Was niet precies zuiver, geloof ik», zei Alice
bedeesd. «Sommige woorden waren iets anders».
«'t Was fout van 't begin tot het eind», zei de